

SĂ CITIM BIBLIA ÎMPREUNĂ
[DE FOLOS PENTRU TIMPUL DEVOȚIONAL]
PSALMII I CARTEA A CINCEA

Psalmul 144

Un psalm al lui David

3 Doamne, ce este omul
ca să iei cunoștință de el,
fiul omului ca să iei seama la el ?

4 Omul este ca o suflare,
zilele lui sunt ca umbra care trece.

5 Pleacă cerurile, Doamne,
și coboară-Te !

Atinge munții, ca să fumege !

6 Fulgeră și risipește pe vrăjmașii mei !
Aruncă-Ți săgețile și pune-i pe fugă !

7 Întinde-Ți mâinile de sus,
izbăvește-mă și scapă-mă
din apele cele mari,

din mâna fiilor celui străin,

8 a căror gură spune neadevăruri,
și a căror dreaptă

este o dreaptă mincinoasă.

9 Dumnezeule,

Îți voi cânta o cântare nouă,

Te voi lauda cu lăuta cu zece corzi.

10 Tu, care dai împăraților biruința,
care ai scăpat de sabia ucigașă
pe robul Tău David,

11 izbăvește-mă și scapă-mă din mâna

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

fiilor celui străin, a căror gură spune
neadevăruri, și a căror dreaptă
este o dreaptă mincinoasă !...

12 Fiii noștri sunt ca niște odrasle, care
cresc în tinerețea lor ;

fetele noastre, ca niște stâlpi săpați
frumos, care fac podoaba caselor
împărătești.

13 Grânarele noastre sunt pline
și gem de tot felul de merinde ;
turmele ni se înmulțesc cu miile,
cu zecile de mii, în câmpiile noastre :

14 vițelele noastre sunt prăsitoare ;
nu-i nicio pagubă, nicio robie,
niciun țipăt în ulițele noastre !

15 Ferice de poporul care stă astfel !
Ferice de poporul al cărui Dumnezeu
este Domnul !

Psalmul 145

O cântare de laudă a lui David

1 Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul
meu, și voi binecuvânta Numele Tău
în veci de veci.

2 În fiecare zi Te voi binecuvânta
și voi lauda Numele Tău în veci de veci.

3 Mare este Domnul și foarte vrednic de
laudă, și mărima Lui este nepătrunsă.

4 Fiecare neam de om să laude lucrările
Tale și să vestească
isprăvile Tale cele mari !
[Continuarea în numărul viitor]

ANUL IX, NR. 416 | 29 OCTOMBRIE 2023 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

- Editorial
- Helen Keller
- Cum pot fi mântuit ?
- Ioan 3 : 16
- Citirea Bibliiei. Psalmii

„Domnul te va păzi de orice rău,
îți va păzi sufletul.
Domnul te va păzi la plecare
și la venire, de acum și până în veac”.
[PSAMUL 121 : 7 - 8]

Editorial. Omul este mulțumit că i se face pe voie

„Fiul meu, dă-mi inima ta și ochii tăi să-și găsească plăcerea în căile mele.”
(Proverbe 23 : 26)

Era ulan [ostaș]. A luat cu el, pornind în viață, sănătate și o bună educație. A fost la școli bune, nu era deosebit de inteligent, dar destul de deștept pentru a înainta, dacă voia. În tinerețe părea că a acceptat dragostea și adevărul lui Dumnezeu, pe care părinții lui credincioși și frații lui i le înfățișaseră din tinerețe.

Era blajin, iar prietenii lui aveau părere bună despre el. Pe lângă aceasta ducea o viață morală și nu era nici băutor.

Dar nu putea să sufere munca grea și efortul, ci voia să ducă o viață plăcută, liberă.

Mâncare bună, haine frumoase, comoditate – acestea erau pe placul lui. Când la dorința lui a devenit grădinar, curând nu i-a plăcut nici acolo, nici acolo.

Nu rezista în nici un loc. N-a dus lipsă de îndemnuri și avertismente, dar el știa întotdeauna mai bine.

N-a dus lipsă nici de dragoste și ajutor. Când își părăsea postul din îndărătnicie, rudele lui îl primeau, pentru a-l ajuta să iasă din încurcătură.

Dar toate acestea nu i-au mai mișcat inima. Până acum, și-așa, orice eveniment pe care l-a pricinuit încăpățănarea lui, de fiecare dată a ajuns la un oarecare bun sfârșit.

La postul pe care-l avea, fiecare efort i se părea prea mult. Încăpățănarea lui dorea atunci altceva. El nu voia să se plece.

Dacă apoi, la noul loc găsea câțiva spini, dorea repede să-l lase din nou. Să fie grădinar i s-a părut curând prea obositor ; apoi l-a primit fratele lui în afacerea lui.

Curând nici lucrul acesta n-a mai fost bun, atunci a vrut să devină ulan voluntar, aici avea să găsească viața care-i plăcea.

[Continuarea pe pagina 2]

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

[Continuarea de pe pagina 1]

Acum era soldat. Pentru călărie n-avea aptitudine, așa că au venit vremuri grele.

De multe ori cădea de pe cal, câte o lovitură de copită îl nimerea în frunte, la mână s-a ales cu o infecție, apoi a avut o înțepătură de lance, prin neîndemânarea unui camarad, pe deasupra mâncare de cazarmă și severitatea serviciului – așa că în curând viața de soldat i-a devenit insuportabilă. Dar acum trebuia să suporte.

După nouă luni a fost detașat copist la administratorul sublocotenent. Acum avea o viață comodă. Oare acum era mulțumit? Aceasta n-a durat mult.

Prefera să facă pe marele domn, decât să-și facă datoria în lucrurile mici. Cheful de copiat i-a trecut.

Existau multe reproșuri pentru neglijența în muncă. Întârzia mereu. Deodată i s-a poruncit : înapoi la unitatea de cavalerie și la serviciul militar în unitatea combatantă.

Acum l-a apucat frica de subofițerul sever și de serviciul greu. Inima lui s-a întunecat și s-a amărât, se gândea că n-ar putea îndura aceasta în continuare.

În loc să se smerească cu păcatele lui înaintea lui Dumnezeu, pe care doar îl cunoștea, se gândea cum ar putea să scape de această situație. Ce era de făcut? Astfel s-a optat decizia : Dezertez !

După ce, sub pretextul că-și ia concediu, a petrecut șase zile în diferite locuri pe la prieteni, disperarea și foamea l-au mânat în Franța, unde s-a înrolat în legiunea străină.

Rudele lui n-au bănuț nimic despre drumul trist pe care pornise ; dispăruse ; nimeni nu bănuia cum și încotro.

Prin urmare fiul și fratele unor creștini credincioși dispărut ca dezertor ? – Ce rușine ! Ce durere !

Dar rugăciunile alor săi l-au însoțit. Au trecut câteva săptămâni ; în sfârșit, fratele lui mai mare a primit o scrisoare din Sidi bel Abbes din Algeria, unde ulanul dezertor își găsisse locul ca soldat în primul regiment de străini.

Fusese o severă vreme de încercare pe drumul din Germania până în Algeria.

Ca toți cei care au străbătut acest drum, n-a găsit nici el decât necaz și mizerie. Este adevărat proverbul :

„*Omul e mulțumit că i se face pe voie !*”? Nu, este o minciună.

De multe ori Dumnezeu îl lasă pe om să secere amărăciuni pe căile încăpățânării, ca inima lui mândră să se frângă, iar el să-și caute adăpost la harul și la îndurarea lui Dumnezeu.

Tot așa i-a mers și ulanului dezertor. Felurile suferințe exterioare și lipsurile l-au condus la sentimentul vinovăției sale și a stării sale pierdute înaintea lui Dumnezeu.

În sfârșit, s-a smerit dornic de mântuire și Dumnezeu i-a iertat de dragul lui Isus toate multele și grelele lui fărădelegi.

Lumină și pace au intrat în inima lui, până acum așa de întunecată și fără pace.

Încăpățânarea era frântă, harul guverna spre viața veșnică. Ce transformare !

Acum veneau scrisori la rude, care depuneau mărturie deslușit despre reînnoita sa atitudine a inimii față de Dumnezeu.

[Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*: IV | Georg von Viebahn, BERLIN | 1899 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 27

HELEN KELLER

O zi sau două după aceea înșiram mărgelile de diferite mărimi pe sfoară în grupuri simetrice, două mari, trei mici.

Făcusem multe greșeli și domnișoara Sullivan mi le arăta mereu cu multă răbdare.

În sfârșit mi-am dat seama de o greșeală foarte clară în ordinea mărgelilor și mi-am concentrat atenția la lecție, având în minte cum trebuie aranjate mărgelile.

Domnișoara Sullivan mi-a atins ușor fruntea și mi-a silabisit apăsător : „*Gândește-te*”.

Într-o străfulgerare mi-am dat seama că era vorba de procesul ce avea loc în capul meu. Aceasta a fost prima percepție conștientă a unei idei abstracte.

Pentru mult timp am rămas nemișcată. Nu mă mai gândeam la mărgelile din poală, ci căutam să găsesc înțelesul cuvântului **iubire** în lumina noii idei pe care o găsisem.

Toată ziua aceea soarele a stat ascuns de nori și plouase din când în când, dar dintr-odată s-a arătat în toată splendoarea lui.

Am întrebat-o din nou pe învățătoare : „*Nu e aceasta dragostea ?*”

- „*Dragostea e ceva ca și norii de pe cer, înainte ca soarele să se fi ivit*”, mi-a răspuns ea. Și apoi în cuvinte mai simple decât acestea mi-a explicat :

„*Nu poți atinge norii, știi bine, dar simți ploaia și știi cum se bucură de ea florile și pământul setos după o zi fierbinte.*”

Nici dragostea n-o poți atinge, dar îi simți dulceața care se revarsă peste tot. Fără dragoste n-ai avea fericire”.

Adevărul acesta frumos a țâșnit în mintea mea. Simțeam că sunt întinse funii nevăzute între inima mea și inimile celorlalți”.

Domnișoara Annie Sullivan a sosit la casa căpitanului Keller pe data de 3 martie 1887.

La sfârșitul lunii aprilie, Helen cunoștea mai mult de o sută de cuvinte, iar pe la mijlocul lui mai cunoștea aproape patru sute de cuvinte cu însemnătatea lor.

„*Acum e momentul*”, se gândi Annie, „*să o învăț să citească*”.

Ea adusesse cu ea niște cartonașe cu scrierea în relief denumită Braille.

Dintre ele apucase cuvântul „cutie” și așeză cartonașul pe o cutie. O puse pe Helen să pipăie cuvântul și apoi îi puse mânuța să pipăie cutia, dar fetița nu înțelegea nimic, nu putea face nici o legătură între scris și cutia reală.

Răbdătoare, Annie a încercat alte cuvinte și obiecte, dar Helen nu prindea sensul. Atunci și-a schimbat metoda, folosind alfabetul.

Avea pe un carton literele. A pus degetul de la mâna dreaptă pe litera *A*, iar în palmă prin semnale i-a spus că e litera *A*.

Helen a pipăit-o îndeaproape, iar Annie i-a trecut degetul la litera *B* și în palma stângă i-a bătut cu degetul că e litera *B*.

Acum a înțeles Helen și nu mai putea de bucurie. A trecut la litera *C* și i-a învățat forma, apoi litera *D* și *E*.

În două zile a ajuns să stăpânească tot alfabetul.

[Continuarea în numărul viitor]

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]